

 metafora

Ztracená kapitola

Caroline Bishop

Přátelství, které mělo být navždy. Kniha, která mění minulost.

Teď se tedy sklání nad novinami a posunuje si po nose brýle na čtení. **EXKLUZIVNĚ: PŘEČTĚTE SI PROLOG NOVÉHO ROMÁNU OD L. P. HENRI, AMERICKÉ AUTORKY BESTSELLERŮ.** Nešokovalo ji jméno spisovatelky – asi pseudonym nebo snad příjmení po manželovi – ani ten prolog, úryvek z knihy, ačkoli když ho četla, připadal jí ten děj vzdáleně povědomý. Až představa dívky přecházející na rohu nedaleko školy v ní probudila zvláštní, až děsivé dějà vu. To ji vykolejilo. Ale její hrnek poslala k zemi teprve fotografie autorky, oné údajné L. P. Henri. Hned v okamžiku, kdy jí na fotku padl zrak a hrnek jí vyklouzl z ruky, věděla, že je to Lilli, ale teď si ji prohlíží podrobněji a pozorněji. Opravdu je to ona?

Nádherný román, v jehož jádru kvete skutečné přátelství. Každá z postav musí čelit vlastním démonům a dojít k poznání, že štěstí leží nadosah. Stejně jako Florenciny komplikované grafiky se i děj knihy rozvíjí a odhaluje postupně, dokud nevytvoří dokonalý obraz, který si čtenáři zamilují.

- Julia Kelly,
autorka mezinárodního bestselleru
Poslední zahrada v Anglii

Ztracená kapitola

Caroline Bishop

Ztracená kapitola

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2022 by Caroline Bishop

Published by Simon & Schuster, UK

Translation © Marie Frydrychová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-744-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-743-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-259-2 (print)

Mým přátelům, dalekým i blízkým.

PROLOG

Lyon, Francie, duben 1958

Předpokládám, že až se dostanete na konec tohoto příběhu, asi byste se mě rádi zeptali, zda bych na něm něco změnila, kdybych věděla, jak to všechno dopadne – a odpověď zní: Naprosto ne. Samozřejmě existuje bezpočet možností, kudy se můj život mohl ubírat, a dopadl by jinak. Spousta těchto možností by závisela na činech jiných lidí, ale pokud jde o má vlastní rozhodnutí a kroky – jediné, které jsem já, Eleanor „Lenny“ Cranshawová, mohla koneckonců ovlivnit –, mohu vám teď hned sdělit, že bych nezměnila vůbec nic.

Jenže tehdy, onoho mrazivého jarního večera v dubnu roku 1958, jsem popocházela sem a tam na rohu ulice a každých deset vteřin se dívala na hodinky, protože jsem čekala na Fran, a cítila jsem se mnohem méně sebevědomě, než jak by se mohlo z předchozích měsíců zdát. Co jsem to sakra provedla? Jak k tomu došlo, že můj rok ve francouzské škole, který začal jako velké závatné dobrodružství, takhle pozoruhodně náhle a nečekaně skončil? Sklopila jsem pohled ke svým botám – černým koženým oxfordkám, trochu zaprášeným – a v hrudi mi začala probublávat hysterie při pomýšlení, že mě naše ctihodná ředitelka madame Bouchardová přistihne, jak stojím potmě na ulici jako prodejná holka a jak se tím její předsudky ohledně mé osoby potvrdí.

Poněžila jste se, Eleanor, zahodila veškerý svůj potenciál.

Snažila jsem se zhluboka, pravidelně dýchat, abych potlačila smích, v tu chvíli se mi před ústy ve studeném nočním vzduchu objevovaly a mizely bílé obláčky dechu. Jenže situace, do níž jsem se dostala, nebyla vůbec k smíchu. Vlastně byla poněkud děsivá, ale to jsem nikdy neřekla nahlas.

Tohle slovo jsem rozhodně nepoužila, ani když jsem mluvila s Fran a probírala s ní pozdě do noci náš plán – šeptem v našem pokoji v internátní škole. Děsivé? Sotva. *Bude to úžasné, zlato*, říkala jsem jí. *Chci ti to ze všech sil zpříjemnit, slibuju*. Byla jsem sebevědomá, přemlouvala jsem ji, se svým bezbřehým nadšením jsem se jí vlichocovala do přízně. Musela jsem být nadšená, protože ona nebyla. Musela jsem ji přesvědčovat, že si vybojujeme nový život, který nám začíná. Náš společný život. Franin a můj. Útěk ze školy bude osvobozující a dost možná docela napínavý. Jenže my to zvládneme, protože máme jedna druhou. Společně nám to zkrátka bude klapat.

Nakonec jsem přesvědčovala i samu sebe (po všech těch letech jsem pořád dobrá v přesvědčování sebe samé k tomu, abych prováděla věci, které bych rozhodně neměla dělat) a myslela jsem, že jsem přesvědčila i ji.

Znovu jsem pohlédla na hodinky. Bylo skoro čtvrt na dvanáct. *Pospěš si, Fran*. Nemohla jsem tady otálet moc dlouho, protože pak se světla v zámečku rozsvítí: někdo vyvolá poplach a Bouchardová vyšle ven organizovanou skupinu, aby mě našla a pokusila se mě přivést zpátky. Jenže to se zkrátka nesmělo stát. S touhle institucí jsem skoncovala, s jejími pravidly a zvyklostmi a dvojím metrem a omezeními. A domnívala jsem se, že tahle instituce skoncovala se mnou, ačkoli ne tak, jak bylo v plánu, z čehož mám dodnes značnou radost.

Tehdy jsem věděla, že svůj záměr tak či onak splním. Ano, potřebovala jsem Fran. Copak bych to zvládla bez ní? Při tom pomyšlení se mi sevřel žaludek. A co důležitějšího, *chtěla* jsem mít po svém boku Fran, protože by se mi po ní strašlivě stýskalo. Jenže v jednom se nemýlila: *byla jsem* statečná (nebo možná lehkomyšlná, jak

by řekla máma) a hodlala jsem se poprat s následky svých činů, at by se stalo cokoli.

Vzhlédla jsem k oblakům plujícím před měsícem. Až odplují a měsíc zasvítí plnou silou, půjdu, říkála jsem si. Vyrazím pěšky na trolejbusovou zastávku a budu pokračovat do centra města. Celý plán – *náš* plán – skutečným podle dohody, protože musím, jiná alternativa pro mě byla nepřijatelná. Pokud se Fran nepodaří vyplížit se za mnou, půjdu holt sama. Volba byla na ní, stejně jako má volba byla na mně. Přikývla jsem, jako bych se sebou vyjadřovala souhlas. Ano, dospěla jsem k rozhodnutí, už je to tak. Musela jsem polknout narůstající knedlík v krku.

Za nějakou chvíli oblak proplul před měsícem a silnici zalilo bledé světlo, tak jasné, že jsem na chodníku viděla svůj stín, stín osmnáctileté ženy ve vlněných šatech, v kabátu a klobouku, s kufříkem postaveným vedle sebe. Na tu siluetu si pořád přesně pamatuju – je vypálená do mé mysli – protože to byl konec první fáze mého života a začátek nové, té, která mě vytvarovala do podoby člověka, jímž jsem teď. A já mám tohoto člověka ráda. Jsem na něj hrdá.

Pohlédla jsem na budovu školy, ten prapodivný legrační zámek, který byl v uplynulých sedmi měsících mým domovem i vězením, zvedla jsem kufřík a obrátila se k silnici. Così se ve mně roztříštilo, ale neohlédla jsem se.

Sbohem, Fran.

PRVNÍ ČÁST

Teprve když hrnek dopadne na podlahu, uvědomí si Flo, že jí vyklouzl z ruky. V mikrosekundě, než se rozbije, všechno zamrzne, všechno, až na hrnek padající vzduchem – její ruka zůstane na půli cesty k ústům, oči má upřené do novin, její mysl se na ten obraz soustředí. A pak vyštekne pes a čaj s mlékem udělá na podlaze kuchyně loužičku a Flo má pantofle pocákané jako obraz od Jacksona Pollocka. Na podobné šoky je už dost stará, krucinál.

„Ticho, Ernie, zmlkni!“ Natáhne nohu a odstrkuje psa, než Ernie stihne namočit růžový jazyk do horkého nápoje nebo zhltnout nějaký střep. Ozve se tupé žuchnutí, protože kocour Eric velkým skokem rozumně vyklidil pole, uši připlácnuté k hlavě, zrzavý ocas vztyčený. Flo si povzdechne. Měla by ten nepořádek hned uklidit, ale nic nedělá. Místo sbírání střepů uhladí noviny na kuchyňském stole a znovu k nim sklopí pohled – dívá se na to, kvůli čemu upustila hrnek s čajem, na to, kvůli čemu se jí málem zastavilo srdce.

Později ji napadne: *bylo to tady na mě nastražené*. No jistě. Vždycky je to na ni nastražené – vždyť si nechává doručovat noviny do schránky na dveřích každý den. Jenže se pokaždé nedostane k pročetí celého jejich obsahu. Obvykle si všimne nanejvýš půlky nějaké knižní recenze nebo kritiky divadelní premiéry a čte

je vzhůru nohama nebo nakřivo, protože je má částečně skryté šmouhami od barvy nebo odřezky linolea – a tak pokaždé, když noviny skončí jako podklad pro její tvorbu v ateliéru a následně ve sběru, lituje, že si neudělala čas na pořádné prostudování kulturní rubriky.

Jenže dnes, v den, kdy vyšla tahle konkrétní recenze, si čas udělala. Přišla z ateliéru – ve skutečnosti je to kůlna, ale Flo má dojem, že místo, kde tráví tolik času a díky němuž se tolik let realizuje ve své milované tvůrčí činnosti, si zaslouhuje nějaké velkolepější označení – dát si jeden ze svých četných čajíčků, které si dopřává v průběhu pracovních dnů. Mohla by si dát varnou konvici i do ateliéru – má tam elektřinu i dřez –, ale vypít si čaj tady v kuchyni znamená, že musí vstát a projít po zahradní pěšince do domu a podle Flo je tento mírný, avšak pravidelný pohyb naprosto zásadní. Velmi snadno se hluboce pohrouží do meditativního rytmu rytí do linolea, případně do práce s barvou a do tisku, takže by šťastně strávila celý den bez pohybu na židli v ateliéru, nebýt čaje a nutnosti jít na záchod, a ona je vděčná, že ve svém věku ještě obojí pravidelně potřebuje.

Teď se tedy sklání nad novinami a posunuje si po nose brýle na čtení. *EXKLUZIVNĚ: PŘEČTĚTE SI PROLOG NOVÉHO ROMÁNU OD L. P. HENRI, AMERICKÉ AUTORKY BESTSELLERŮ.* Nešokovalo ji jméno spisovatelky – asi pseudonym nebo snad příjmení po manželovi – ani ten prolog, úryvek z knihy, ačkoli když ho četla, připadal jí ten děj vzdáleně povědomý. Až představa dívky přecházející na rohu nedaleko školy v ní probudila zvláštní, až děsivé *déjà vu*. To ji vykolejilo. Ale její hrnek poslala k zemi teprve fotografie autorky, oné údajné *L. P. Henri*. Hned v okamžiku, kdy jí na fotku padl zrak a hrnek jí vyklouzl z ruky, věděla, že je to Lilli, ale teď si ji prohlíží podrobněji a pozorněji. Opravdu je to ona? Dívá se na nápadně bílé vlasy té ženy – krátce sestříhané. Dívá se na vrásky ve tvářích a na poněkud silnější postavu – bývala tak štíhlá. Nicméně ví, že i přes tyto rozdíly je to skutečně její stará kamarádka ze školy, uzavřená do fyzické schránky, která nevypadá jako dřív – tedy více

než před půlstoletím, když ji Flo viděla naposledy. Zkrátka je to jednoznačně Lilli.

U dveří zazvoní zvonek a Flo znovu nadskočí a srdce se jí tím náhlým vyrušením rozbuší jako splašené. Tiše zakleje a s námahou se zvedá od stolu, obchází loužičku čaje a pokračuje do chodby. Ernie poskakuje za ní. Ohlásil se jí někdo? Nedokáže jasně uvažovat, ale když otevře dveře a vidí na prahu dívku, hned jí svitne – no jistě, samozřejmě.

„Alice? Božínku, dočista jsem zapoměla, že přijdeš.“ Usmívá se, ale dívka nehne brvou, natož aby jí úsměv oplátila. Navíc si žmoulá ruce a se sklopenou hlavou si něco dělá s nehem; potom pohled upře na Flo, jako by odhadovala své možnosti a současně se s mučivou nervozitou chystala hájit, jenže je na vážkách, pro co se rozhodnout.

„Omlouvám se, jestli...“ promluví dívka a zjevně bere Florencino uvítání jako odmítnutí. „Víte, máma mi říkala, že jste chtěla, abych se stavila, ale jestli není vhodná doba... Je!“ Skloní se, protože Ernie se prodere kolem Florenciných nohou a přátelsky štekne na pozdrav. „Ten je nádherný.“

Až v tu chvíli se dívka usměje – tentokrát přirozeně – a Flo vidí, jak se její nejistota rozpouští. Najednou se tváří úplně jinak, jako by kdesi v jejím nitru došlo ke střídání stráží a postupně se to projevovalo i navenek. Alice je poměrně vysoká a má v sobě stejnou pružnost mládí jako kdysi Flo i Lilli, ale stojí zvláště rozpačitě – zřejmě by si přála být menší – a dlouhé světlehnědé vlasy má rozčuchané, což jsou dvě věci, které by ve Florencině lyonské škole osmnáctiletým studentkám nikdy netolerovali. Vzpomíná na sebe a na Lilli, jak si ve svém internátním pokoji v zámečku vzájemně natáčely vlasy do kudrlin a přichytávaly je pinetkami – ach, jak je to dávno! – a přitom si vyměňovaly klíčky o spolužačkách a snily o útěku. Ano, chtěly společně utéct. Flo položí ruku na dveře, aby se přidržela, protože v duchu vidí tu scénu čím dál jasněji.

„Ale to víš, že je vhodná doba! Jen pojď dál,“ zve Alici, ale musí se k tomu nutit, stejně jako ke gestu, jímž zavře dveře, a vede Alici

chodbou; přehrává se jí v hlavě prolog, který si právě přečetla, a má pořád pocit zvláštního *dějà vu*, když najednou jí všechno dojde.

Lilliina kniha je o nich.

Alice ví, že je to špatný nápad. Mámin návrh ji překvapil, vzhledem k tomu, jak nerada Alici dovoluje cokoli podnikat. Alice nejdřív něco namítala a téměř hned to zavrhla. Paní Carterová je konec-konců u nich ve škole proslulá jako bláznivá bába s kočkou, stará panna, která má pomalu smrt na jazyku a kterou nakonec zřejmě sežerou její domácí mazlíčci. Alice neví, proč o ní tak některé děti mluví. Paní Carterová je zkrátka jen stará, má kočku a žije sama. Možná to začal roztrubovat Jake Pearson ze třetáku, který ji prý potkal v supermarketu jen v pantoflích, což je upřímně řečeno trochu divné. Když tedy Alice vešla do domu, hlavou jí proběhly varianty různých případných scénářů a připravila se na všechny možnosti: možná dostane holí po hlavě a zůstane ležet v kaluži krve, zamčená v temném přístěnku, a umře hladu. Nebo ji stará paní otráví nějakým podivným lektvarem a bude ji držet pod zámkem, aby vyhověla svým bůhvíjakým prapodivným fantaziím o dětěti, které nikdy neměla.

Vůbec ji tedy nepřekvapilo, když jí paní Carterová otevřela v již zmíněných pantoflích a umouněné košili. Vypadala trochu zmatečně a dezorientovaně a vybídla Alici, aby za ní šla chodbou do kuchyně, kde byla na podlaze louže čaje a střepy z rozbitého hrnku. Paní Carterová znaveně usedla ke stolu, slyšitelně si vydechla a ani se nepokoušela ten binec uklidit. Ano, zjevně je bláznivá a straší jí ve věži.

„Nechcete, abych...“ Alice ukáže na podlahu. Cítí, že je hrubé obracet pozornost na nepořádek, ale má obavy o psa, překrásného černého labradora. Mohl by se zranit a pořezat si packy. Pes je totiž jediným důvodem, proč přišla.

„Ach, byla bys tak hodná?“ řekne paní Carterová. „Občas mi už bohužel dobře neslouží kolena a nedokážu si dřepnout.“ Vytrhne z novin na stole stránku, nechá si ji a zbytek podá Alici. „Támhle v přístěnku najdeš mop. Děkuju ti, drahoušku.“ Složí kus novin, který vytrhla, a strčí si ho do kapsy. Pak si sundá brýle a tře si oči. Vypadá roztržitě, jakoby duchem nepřítomná, a Alice uvažuje, co se jí asi honí hlavou. Možná má alzheimera nebo něco. Tím by se vysvětlovaly ty pantofle v supermarketu.

Alice balí střepy do novin a dává pořádný pozor, aby sebrala všechny do posledního úlomku, který by se mohl zabodnout psovi do tlapky nebo který by zvíře mohlo nedejbože polknout, což by mu způsobilo vnitřní krvácení a pomalou bolestivou smrt. Doufá, že se pes nestačil dostat tak hlízko, jinak by mohlo být už pozdě. Strčí chumáč zmačkaného papíru až na dno popelnice. Co kdyby se popeláři pořezali, dostali otravu krve a umřeli?

„Škoda.“ Paní Carterová kývne k rozbitému hrnku. „Dala mi ho kamarádka, která dělá keramiku – tedy vyměnila jsem ho za jeden svůj linoryt.“ Alice se tváří naprosto nechápavě, a tak paní Carterová dodá: „Dělám linoryty. Copak ti to máma neříkala? Později ti ukážu svůj ateliér, jestli tě to zajímá. Pokud mi tedy slíbíš, že ho nebudeš označovat slovem ‚kúlna‘.“ Rozesměje se.

Alice netuší, o čem mluví. Máma jí o Florence Carterové neřekla nic víc, než že je to roztomilá paní, která má rozhodně všech pět pohromadě, jen je možná trochu osamělá. A ať Alice neposlouchá hloupé řeči dětí ze školy, hlavně když je Florence ochotná platit jí za venčení psa, což je asi nejjednodušší a nejlepší letní brigáda, která se dá najít. A přestože si tím Alice není vůbec jistá a cestou sem se přesvědčovala, že z tohoto domu patrně neodejde živá, přitahovalo ji to sem téměř proti její vůli – stačilo pomyslení, že stráví část každého dne se psem. Psy totiž miluje. Vlastně všechna zvířata. Je s nimi mnohem jednodušší pořízení než s lidmi.

„Tedy dobrá,“ promluví paní Carterová, když Alice skončí s úklidem a přijde od popelnic. „K té tvé práci. Já sice procházky s Erniem